

Hồi 101

Biến Cố Lạ Lùng

Tô Anh kinh ngạc:

- Làm sao Thiết Tâm Nam không gặp Ngụy Vô Nha:

Nàng hỏi:

- Tại sao ? Hiền muội không đến đó à ?

Thiết Tâm Nam đáp:

- Tôi có đến chứ, song chẳng thấy một người nào cả.

Tô Anh càng kinh ngạc hơn:

- Đến khu rừng, hiền muội không được ai đón tiếp sao ? Hiền muội có lạc hướng chẳng ?

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Làm gì có chuyện lạc hướng ! Tôi đến đó chỉ thấy chuột, chuột già chạy lảng xăng qua lại sợ quá. Tôi nấp sau thân cây. Ngờ đâu trên thân cây đó có một cái xác chết treo lủng lẳng. Rồi xa xa hơn, cũng có những xác chết bị treo như vậy ở các tàng cây khác. Tôi không biết phải làm sao, vừa lúc đó ... Hoa công tử đến nơi.

Tô Anh chết sững.

Mồ hôi lạnh ướt đẫm lòng bàn tay.

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Theo tôi nghĩ thì chắc có một biến cố sao đó phát sanh, một biến cố cực kỳ trọng đại. Thờ thờ cũng nên trở về đó xem cho biết chuyện gì đã xảy ra !

Tô Anh quay mình bước đi liền, nhưng đi được vài bước nàng dừng chân.

Vô luận làm sao, Ngụy Vô Nha vẫn là người ơn của nàng. Nếu Ngụy Vô Nha gặp điều bất hạnh, nàng không thể làm ngơ bỏ mặc lão.

Nhưng hiện tại Tiểu Linh Ngư đang hướng mắt về nàng, nàng bỏ đi thế nào được ?

Nàng đứng tại đó thần thờ, không biết nên đi hay nên ở lại !

oOo

Mâu thuẫn !

Mâu thuẫn ở bên ngoài, mâu thuẫn ngay trong lòng người.

Nhưng mâu thuẫn là phí bỏ thời gian, bởi sự mâu thuẫn sanh ra do dự, nếu không phá hỏng sự việc, cho con người phải bắt đầu làm lại.

Mà thời gian thì không bao giờ ngừng lại.

Chính đó là điều tai hại nhất cho con người có tâm hồn phức tạp, chứa chất những tư tưởng mâu thuẫn.

Sau khoảnh khắc dẫn đo, Tô Anh lại trở về với Tiểu Linh Ngư.

Nàng đã chọn ở lại với Tiểu Linh Ngư bởi Tiểu Linh Ngư cô đơn quá !

Một con người sắp đấu tranh sống chết, lâm cảnh cô đơn là điều đáng thương tâm lắm !

Nàng không muốn Tiểu Linh Ngư thương tâm.

Tiểu Linh Ngư cười, hỏi:

- Trông tình trạng của người, ta đoán chắc là Di Hoa Cung Chủ đã sát hại Nguyệt Vô Nha rồi. Đúng vậy không ?

Tô Anh chưa kịp đáp, bỗng từ trên không, nương theo gió một người đáp xuống hiện trường.

Người đó là nữ nhân, cũng như Yêu Nguyệt Cung Chủ, vẫn lạnh lùng, vẫn đẹp, bất quá bà ta có đôi mắt hòa dịu hơn Yêu Nguyệt Cung Chủ.

Bà đáp xuống bên cạnh Hoa Vô Khuyết, nhẹ nhàng hơn chiếc lá rơi.

Lập tức Hoa Vô Khuyết quì lạy.

Tiểu Linh Ngư trở mắt, kêu khẽ:

- Lân Tinh Cung Chủ đó sao ? Đúng là đúc một khuôn với chị bà ta ! Bất quá họ hơn xác chết ở cái chỗ còn nói năng được.

Tô Anh cười khổ:

- Dầu vậy chị em họ thừa sức áp đảo hào kiệt khắp sông hồ, chẳng sợ ai dám nói đến tên họ hai bà. Nếu nọ chỉ biết có nói năng thôi, chứ không làm gì khác nữa được, thì trên đời còn ai đáng nói đâu ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Sống như hai bà sao gọi là sống ? Sống mà không biết khóc, biết cười, không cao hứng, không bi thương, không biết sợ hãi thì có khác nào đã chết rồi ?

Chàng cố ý cười lớn, nói lớn cho Di Hoa Cung Chủ nghe lọt.

Nhưng nhị vị cung chủ không hề nhìn về phía chàng.

Tiểu Linh Ngư cười lớn, nói lớn:

- Có thể thiên hạ ca tụng họ, nhưng ta thì thương họ, bởi một người cả đến sự cười mà không cười thành nụ, thành tiếng được thì có khác gì đã chết rồi đâu ?

Di Hoa Cung Chủ cũng chưa quay đầu.

Chẳng rõ bà nói gì với Hoa Vô Khuyết.

Tiểu Linh Ngư lại cười ha hả:

- Ta xem hai bà ấy như hai kẻ chết rồi ! Biết đâu hai bà ấy lại chẳng cho rằng ta cũng chết luôn, cho nên dù ta nói gì hai bà ấy cũng không phát câu !

Chàng cười hì hì.

Giọng cười của chàng vang bên tai Tô Anh trái lại không êm dịu chút nào. Âm thanh đó đối với nàng quá chua cay, màng tai của nàng ray rức lạ.

Chết ! Chàng ví mình như kẻ đã chết ! thì trong chốc lát đây sẽ có cuộc đánh nhau, chàng đâu có hy vọng gì sống sót.

Giả như chàng thắng Hoa Vô Khuyết thì còn hai vị cung chủ kia, họ có để cho chàng yên thân đâu ?

Bất giác nàng đổ lệ chan hòa.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Có phải người cho ta chết rồi không ? Người nhất định là ta không hy vọng sống sót, phải không ? Ít nhất, ta cũng còn sống được một giờ nữa mà. Hãy đợi chừng nào ta thực sự ngã gục rồi khóc, cũng chưa muộn.

Tô Anh muốn cười lắm, song làm sao nàng cười được trong tình huống này !

Nàng nhận thấy, Tiểu Linh Ngư không có một điểm nhỏ hy vọng sống sót !

Thì còn cười làm sao nổi !

Trên đời này, không có ai cứu được chàng !

Tiểu Linh Ngư ngắt:

- Người cười cho ta một tiếng đi, có được không nào ? Chỉ cần người cười một tiếng thôi, là ta chết cũng vui !

Một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Lân Tinh Cung Chủ đã đến trước mặt Tiểu Linh Ngư.

Bà lạnh lùng thốt:

- Đến giờ rồi ! Người biết chứ ?

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta hy vọng thời khắc đến gấp, chứ nếu không thì chỉ sợ ta chết đấm vì nước mắt quá.

Phảng phất trong ánh mắt của Lân Tinh Cung Chủ có ý cười, song mặt bà vẫn lạnh băng băng.

Bà hỏi:

- Người có lời gì lưu lại chẳng ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nếu sống, thì có thiếu chi lời để nói ! Còn chết đi thì hà tất phải nói gì ! Cho người ta phiền phức !

Lân Tinh Cung Chủ lại hỏi:

- Chẳng lẽ người không có gì để nói ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt cười nhẹ:

- Ta có một việc, muốn hỏi người !

Lân Tinh Cung Chủ lạnh lùng:

- Việc gì ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người đẹp dễ như thế đó tại sao đến tuổi này mà vẫn chưa chồng ? Chẳng lẽ trong bao nhiêu năm qua, chẳng có một nam nhân nào yêu nổi người ?

Lân Tinh Cung Chủ chợt quay mình.

Tiểu Linh Ngư nhận thấy, nơi phía sau cổ của bà hai đường gân xanh nháy nhíp dần.

Cơn gió quét qua hất tung mớ tóc xanh của bà bay lất phất.

Lâu lắm bà gằn giọng bảo:

- Đứng lên !

Tiểu Linh Ngư đứng liền, đồng thời hỏi:

- Động thủ ngay bây giờ à ?

Lân Tinh Cung Chủ hừ một tiếng:

- Thế ngươi muốn chờ nửa giờ nữa ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Cần gì ! Ta không sợ đánh nhau với bất cứ ai ! Ta chỉ sợ chờ đánh nhau thôi. Ta khó chịu trong lúc chờ đợi lắm ! Nếu cần đánh, cứ đánh ngay ! Đánh lập tức, chết hay sống bất thành vấn đề ! Chứ chờ đợi là một vấn đề cho ta vậy !

Xa xa, nơi gốc cây, Hoa Vô Khuyết đã quay mình, từ từ.

Tô Anh chụp tay Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Chẳng lẽ ngươi không có lời gì để nói với ta sao ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu.

Tô Anh buông tay liền, lùi lại hai bước, lệ trào như xối:

- Không ngờ !

Lân Tinh Cung Chủ cao giọng:

- Hoa Vô Khuyết, Giang Tiểu Ngư ! Hai người nghe đây ! Bắt đầu từ giây phút này, mỗi người bước tới mười lăm bước. Bước đến bước thứ mười lăm, hai người phải xuất thủ. Trong cuộc chiến này, hai người ai thắng ai bại, mặc các người. Nhất định không một kẻ thứ ba nào tiếp trợ bên nào được ! Kẻ nào dám sanh sự, ta lập tức giết chết, quyết không dung thứ

Tô Anh vọt miêng hỏi:

- Bà không xuất thủ tiếp trợ Hoa Vô Khuyết ?

Lân Tinh Cung Chủ chưa kịp đáp, Yêu Nguyệt Cung Chủ lạnh lùng thốt:

- Y thị dám xuất thủ, ta giết y thị ngay !

Tô Anh lại hỏi:

- Còn bà ? Nếu bà xuất thủ ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ đáp:

- Thì ta giết ta ! Ta nhất định không dung tha ta !

Tô Anh khô lệ gọi to:

- Tiểu Linh Ngư ! Người nghe chứ ! Lời nói của Di Hoa Cung Chủ xuất phát như gió, ngàn ngựa khó theo ! Họ chẳng bao giờ tráo trở đâu ! Vô luận thế nào người cũng phải thủ thắng !

Nàng có biết đâu, nếu thắng thì chàng còn bi thảm hơn !

Bởi Tiểu Linh Ngư thắng, chỉ có nàng là được lợi thôi. Mà Hoa Vô Khuyết chết, là một niềm khổ đau nhất đời của Tiểu Linh Ngư vậy !

oOo

Trời đang trong sáng đó, mây chợt kéo đến, mây đen u ám đến.

U ám bên ngoài cảnh vật. U ám trong lòng người !

Gió lay cành, lá rung, lá vùn vẫy với gió, trước khi rơi.

Con người cũng như là, đang vùn vẫy với bàn tay tử thần.

Người thắng hay tử thần thắng ?

Người thắng, tử thần cũng thắng. Bởi vì sao cũng có một người sống, và nếu có một người chết là tử thần cũng thắng.

Trong hai người, phải có một chết.

Tiểu Linh Ngư bắt đầu đi tới.

U ám càng dày, càng nặng. U ám như gieo nặng nơi chân chàng.

Trời đất như nín thở luôn, ngọn gió cuối cùng cũng tắt lịm, chim xếp cánh ẩn mình.

Bên ngoài có bốn quả tim, tim của Yêu Nguyệt, Lân Tinh, Tô Anh, Thiết Tâm Nam, bốn quả tim cùng ngưng đập.

Bên trong, hai quả tim, của Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư, cũng ngưng đập luôn.

Tám ánh mắt đổ dồn về hai đấu thủ.

Hai đấu thủ ghìm nhau, nghênh nghênh như đôi gà chọi.

Mắt nghênh nhau, mà lòng cả hai có nghênh nhau không ?

Người bên ngoài thềm đếm bước của người trong cuộc:

- Một ... hai ... ba ...

Bước xong bước thứ ba, Tiểu Linh Ngư đứng lại, rồi quay đầu nhìn Tô Anh cười thốt:

- Phải rồi, ta vừa nhớ ra một việc, còn phải nói với người !

Tô Anh kích động mãnh liệt, lệ nóng lại tuôn trào. Vô luận thế nào, cách đối xử của Tiểu Linh Ngư với nàng cũng có vẻ đặc biệt hơn bất cứ với ai khác.

Nàng đáp:

- Người nói đi, ta nóng nghe đây !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ta khuyên người, thừa lúc tuổi xuân, nên lấy chồng đi. Nếu không thì về già người phải cô đơn đấy. Không ma nào chịu rước một bà lão năm, sáu mươi tuổi về mà làm gì. Người hãy nhìn hai mục yêu quái kia mà liệu cho thân mình

oOo

Đó là câu nói cuối cùng của Tiểu Linh Ngư, trước khi giã biệt cõi đời.

Trong trường hợp này, chàng vẫn còn tâm tình nói được một câu như vậy !

Tô Anh nghe tim thất lại, lâu lắm, nàng rung giọng rít qua hai hàm răng:

- Người yên trí, ta không chờ lâu đâu !

Nhưng, Tiểu Linh Ngư mừng tượng như không nghe nàng nói gì, nhích chân bước tới.

Bước thứ tư !

Câu nói của chàng là một mũi tên, bắn ba cái đích. Tô Anh thất tim, hai vị cung chủ sôi sục máu.

Song phương từ từ bước tới.

Bên ngoài, người ta âm thầm đếm:

- Mười một ! ... mười hai ! ... mười ba ! ...

Còn hai bước nữa !

Hai anh em sẽ tương tàn, tương sát

Hiện tại, không còn một ai trên thế gian này ngăn chặn kịp tấm thảm kịch sắp xảy ra.

Yêu Nguyệt Cung Chủ điểm một nụ cười. Một nụ cười tàn khốc !

Cả hai đã bước đến bước thứ mười bốn.

Tiểu Linh Ngư nhìn đăm đăm Hoa Vô Khuyết. Hoa Vô Khuyết tránh ánh mắt của chàng.

Vô luận họ chậm thế nào, cái bước cuối cùng, bước thứ mười lăm cũng phải đến !

Lân tinh và yêu Nguyệt cùng nắm chặt đôi tay

Nhưng Tô Amh và Thiết Tâm Nam thì buông xuôi tay, run rẩy thân hình đáng sợ !

Ngờ đâu Tiểu Linh Ngư bỗng ngã xuống !

oOo

Trong khi mọi người đều khẩn trương, bỗng Tiểu Linh Ngư ngã xuống, chẳng ai rõ tại sao có chuyện lạ lùng như vậy.

Hoa Vô Khuyết sững sờ.

Thiết Tâm Nam cũng sững sờ. Tô Anh cũng mất bình tĩnh ngay.

Cả Yêu Nguyệt Cung Chủ và Lân Tinh Cung Chủ cũng biến sắc luôn.

Ngã xuống rồi, Tiểu Linh Ngư phát rung liên. Chàng rung một cách đáng sợ, vừa rung vừa co quắp tay chân, thân hình cuộn tròn.

Lân Tinh Cung Chủ dậm chân:

- Người làm cái chi thế ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Hấn giả chết đó !

Hoa Vô Khuyết áp úng:

- Nhưng ... hấn ... hấn không có vẻ giả vờ ...

Yêu Nguyệt Cung Chủ quát:

- Giết hấn ! Giết ngay !

Hoa Vô Khuyết cúi đầu:

- Hấn không còn công lực hoàn thủ, đệ tử làm sao xuất thủ ?

Yêu Nguyệt cung chủ lại quát:

- Hấn không dám động thủ với người, là hấn nhân bại rồi, tại sao người không thể giết hấn ?

Hoa Vô Khuyết cúi đầu thấp hơn, không xuất thủ mà cũng chẳng nói gì.

Yêu Nguyệt Cung Chủ phần nộ:

- Vừa rồi, ta nói gì với người, người quên rồi phải không ?

Tô Anh run giọng chen vào:

- Các vị không thể nào động thủ sát hại một người không đủ sức kháng cự. Làm sao động thủ được chứ ?

Rồi như điên, nàng chạy tới, định nhào lên mình Tiểu Linh Ngư, nhưng chưa đến nơi, nàng cảm thấy một đạo kinh lực cực mạnh cuốn tới, tung nàng lên không, rơi ngửa trên mặt đất.

Yêu Nguyệt Cung Chủ quát:

- Tại sao người không xuất thủ ? Không lẽ cứ mỗi lần hấn giả chết là người bỏ qua cho hấn ? Không lẽ người quên quy củ của bốn môn ? Không lẽ người dám không nghe lời ta ?

Hoa Vô Khuyết xuất mồ hôi lạnh khắp đầu, từng hạt to rơi xuống độp độp.

Hấn cúi đầu, liếc nhìn Tiểu Linh Ngư, rung giọng hỏi:

- Tại sao người không chịu đứng lên, liều sống chết với ta một trận ? Không lẽ trong tình huống này người bức ta phải hạ sát người ?

Tiểu Linh Ngư cố gắng cười nửa nụ:

- Người cứ hạ thủ gấp đi ! ta tuyệt nhiên không oán trách người đâu. Chỉ vì ta chết, không do người mà chết, dù chính người hạ sát ta ! Kẻ giết ta thực sự chính là Giang Ngọc Lang đó !

Yêu Nguyệt Cung Chủ biến sắc:

- Người nói thế là có ý tứ gì ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Chỉ vì, nếu ta không trúng độc, thì hiện tại làm gì ta mất hết công lực để xuất thủ ? Và xuất thủ rồi, vị tất ta bị giết ? Như vậy kẻ chân chính giết ta, chẳng phải là người ! Ta không thực sự chết nơi tay người ! Người đừng thắc mắc, cứ hạ thủ đi !

Chàng nhìn qua Yêu Nguyệt Cung Chủ, gần từng tiếng, tiếp:

- Giang Ngọc Lang mới là kẻ chân chánh giết ta !

Yêu Nguyệt Cung Chủ và Lâm Tinh Cung Chủ cùng đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều sững sờ.

Một lúc sau, Lâm Tinh Cung Chủ cao giọng hỏi:

- Làm sao Giang Ngọc Lang hạ độc được với người ?

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Vô luận thông minh đến đâu, một người cũng có thể bị lừa như thường !

Lâm Tinh hỏi tiếp:

- Người trúng độc gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Nữ Nhi Hồng !

Lâm Tinh Cung Chủ thở một hơi dài, nhìn sang Yêu Nguyệt trầm giọng thốt:

- Xem tình trạng hẩn, đích xác là hẩn bị chất độc Nữ Nhi Hồng hành hạ !

Yêu Nguyệt Cung Chủ biến xanh sắc mặt. Lâu lắm, bà cười lạnh thốt:

- Hẩn có nguy kế đa đoan, người đừng quá tin lời hẩn !

Tiểu Linh Ngư cất tiếng:

Tin hay không do người ! Bất quá, lúc ta trúng độc, có nhiều người trông thấy !

Yêu Nguyệt Cung Chủ hỏi liền:

- Những ai ?

Thiết Bình Cô, Hồ Dược Sư, và chính kẻ hạ độc là Giang Ngọc Lang !

Lân Tinh và Yêu Nguyệt lại nhìn nhau, cả hai cùng phóng mình đi, thoáng mắt đã xa ngoài mười trượng.

Trúng độc, là một bất hạnh.

Song hiện tại, Tô Anh và Thiết Tâm Nam, Hoa Vô Khuyết lại cho là một đại hạnh.

Trên đời này, cái bất hạnh của mọi người là cái đại hạnh của Tiểu Linh Ngư.

Chỉ có mỗi một mình chàng.

oOo

Lân Tinh Cung Chủ và Yêu Nguyệt Cung Chủ cùng đến một cội cây.

Lân Tinh hỏi:

- Thơ thơ nghĩ sao ?

Yêu Nguyệt còn giận đến trắng mặt, nín lặng không nói gì.

Lân Tinh tiếp:

- Nếu Tiểu Linh Ngư thật sự trúng độc của Giang Ngọc Lang, thì đích xác là dù đánh chết hấn, cái chết đó không thể là do Hoa Vô Khuyết gây nên. Như vậy thì, kế hoạch của ta phải trở thành vô nghĩa !

Yêu Nguyệt quắc mắt sáng hơn dao, nhìn bào muội trừng trừng.

Bà rung giọng thốt:

- Diệt kế của người đó ! Cái diệt kế bắt buộc ta phải chờ đợi suốt hai mươi năm dài ! Hà huống, chúng đã trưởng thành rồi ! Chắc gì ta bức bách Hoa Vô Khuyết xuất thủ hạ sát Tiểu Linh Ngư, mà hấn chịu nghe lời ta ! Ta cứ tưởng, Tiểu Linh Ngư lớn lên

rồi sẽ thù oán Di Hoa Cung, sẽ tìm môn đệ Di Hoa Cung mà hãm hại ! Ngờ đâu, chúng có ý né tránh nhau như thế đó !

Lân Tinh Cung Chủ thở ra:

- Tôi làm sao biết được hai mươi năm sau, Tiểu Linh Ngư biến thành con người như hiện tại ? Nếu hấn là con người như chúng ta phát họa, thì Hoa Vô Khuyết đã giết hấn từ lâu !

Đoạn bà thở dài, tiếp:

- Trên thế gian có lắm biến hóa, bất cứ ai cũng không dự liệu nổi ! Thơ thơ trách tôi làm gì !

Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Ta không trách người thì trách ai ? Người không nắm vững vấn đề, thì đừng ... đừng bày kế hoạch đó !

Lân Tinh Cung Chủ vụt cười lạnh:

- Tuy chủ ý do tôi đề ra, song thơ thơ không phản đối ! Hà hướng, nếu thơ thơ nhận thấy chủ ý đó không ổn, thì hiện tại cũng còn kịp thời hạ sát cả hai kia mà !

Yêu Nguyệt Cung Chủ đảo bàn tay, toan tát vào mặt Lân Tinh Cung Chủ.

Nhưng Lân Tinh Cung Chủ quắc mắt nhìn bà trừng trừng, mừng tượng muốn nói:

- Tôi không còn là một đứa bé con nữa, tôi không để thơ thơ tùy tiện tác oai tác phúc đâu !

Yêu Nguyệt Cung Chủ cuối cùng cũng buông tay xuống. Bà cất giọng rung rung, thốt:

- Ta ... ta kiên nhẫn chịu đựng suốt hai mươi năm để chờ phút giây này ! Bây giờ người bảo ta làm cái việc đáng lẽ phải làm hai mươi năm trước !

Nhìn bàn tay người chị, Lân tinh tiếp:

- Thơ thơ chịu đựng thống khổ suốt hai mươi năm, dễ thường trong hai mươi năm đó, tôi lại khoá hoạt hơn thơ thơ à ?

Nín lặng một lúc lâu, bà tiếp luôn:

- Tuy nhiên trong hai mươi năm qua, chẳng phải chúng ta không thu hoạch một kết quả nào ! Bởi dưới gầm trời này, ngoài hai chúng ta ra, chẳng còn ai hiểu sự bí mật

đó cả ! Chỉ có chúng ta mới biết họ là hai anh em. Nếu chúng ta không tiết lộ ra, đến chết cả hai anh em cũng không biết nổi !

Yêu Nguyệt dịu sắc mặt lại:

- Đúng vậy ! Vĩnh viễn chúng không biết được !

Lân Tinh lại nói tiếp:

- Sở dĩ thế, sớm muộn gì cũng có một ngày chúng sẽ tàn sát lẫn nhau, mạng vận của chúng đã được trù định như vậy rồi, không làm sao biến cải được ! Ngoài chị em ta, chẳng ai biến cải nổi !

Bà gần từng tiếng:

- Mà chúng ta thì không hề có ý cải biến ! Phải vậy không ?

Yêu Nguyệt gật đầu:

- Đương nhiên !

Lân Tinh thốt:

- Cho nên, hiên tại, chúng ta không cần phải nóng nảy, tuy rằng chờ đợi là một nỗi khổ, song nỗi khổ của chúng còn lớn hơn nỗi khổ của bọn ta ! Chúng ta cứ thản nhiên nhìn chúng dấy dựa trong bàn tay mạng vận, như con chuột né tránh con mèo một cách gian lao vất vả. Hà huống, chúng ta đã chờ được hai mươi năm thì chờ thêm mấy tháng nữa có sao đâu !

Yêu Nguyệt trầm ngâm một chút:

- Ý tứ của người có phải là ...

Bà dừng lại, không nói tiếp.

Chỉ vì bà phát hiện ra, người em gái đang mím miệng cười.

Bình sanh, bà mới hỏi ý kiến của em, duy nhất có mỗi một lần này, từ hơn bốn mươi năm qua ! Bà cảm thấy oai nghiêm của bà kém giảm.

Rồi bà đổi giọng, lạnh lùng tiếp

- Ta biết ý tứ của người ! Người muốn trước hết giải độc cho hấn, rồi sau đó mới bảo Hoa Vô Khuyết hạ thủ. Người muốn cho hấn hoàn toàn chết về tay Hoa Vô Khuyết. Phải vậy không ?

Trong ánh mắt của Lân Tinh, ẩn ước có ý cười thỏa mãn. Bà dịu giọng, đáp:

- Phải ! Bởi chỉ có cách đó mới làm cho Hoa Vô Khuyết thống khổ vì hối hận, hẳn dù còn sống, song tự xem như đã chết rồi. Nếu bây giờ, thơ thơ bảo Hoa Vô Khuyết ra tay, thì hẳn nghĩ rằng trách nhiệm về cái chết của Giang Tiểu Ngư không hoàn toàn do hắn gây nên. Hơn nữa, có thể hắn tìm cách giết Giang Ngọc Lang để báo thù cho Giang Tiểu Ngư. Mà nếu sự tình diễn tiến như vậy thì cái kế hoạch của chị em ta đâu còn ý nghĩa gì nữa ?

Yêu Nguyệt nghĩ ngợi giây lâu rồi hỏi:

- Nhưng người có chắc là Giang Tiểu Ngư thật sự trúng độc không ?

Lân tinh thốt:

- Chúng ta tra cứu việc đó ngay bây giờ !

oOo

Tiểu Linh Ngư còn nằm tại chỗ rung rung.

Hoa Vô Khuyết, Tô Anh, Thiết Tâm Nam, không ai nhìn chàng.

Ánh mắt của họ cùng hướng về Di Hoa Cung Chủ.

Điều đó không có nghĩa là họ không quan tâm đến chàng. Trái lại, họ rất quan tâm, bởi sanh mạng của chàng không do sự rung rung định đoạt, mà chính là thái độ của hai bà.

Cả hai đang chờ đợi một biểu hiện qua thần sắc của bai bà.

Rất tiếc, họ không thấy được gì, không nghe được gì ngoài ánh mắt ngời niềm oán độc của Yêu Nguyệt Cung Chủ, và gương mặt lạnh muôn đời của cả chị lẫn em.

Cuộc hội thảo của hai cung chủ không kéo dài lâu, song cả ba xem như một thế kỷ.

Chỉ có Tiểu Linh Ngư, mặc dầu còn rung dữ dội, song thần khắc không mảy may khẩn trương, mừng tượng chàng đã đoán định là Di Hoa Cung Chủ không hề giết chàng trong hiện tại.

Lâu lắm, chị em Di Hoa Cung Chủ trở lại cục trường.

Hoa Vô Khuyết bước tới nghinh đón, nhưng vừa bước được một bước lại dừng.

Yêu Nguyệt Cung Chủ đến cạnh Tiểu Linh Ngư trầm giọng hỏi:

- Lúc ngươi trúng độc, Thiết Bình Cô có trông thấy phải không ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Ừ !

Yêu Nguyệt lại hỏi:

- Bây giờ nàng ở đâu ? Người gọi nàng ra đây cho ta hỏi.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Nàng ở đâu ta làm sao biết ? Người bảo ta đi đâu gọi nàng ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ nổi giận:

- Nàng còn ở dưới hố, chớ ở đâu ? Rõ ràng là nàng không dám chường mặt.

Tiểu Linh Ngư cười mỉa:

- Người cho rằng trong đó chỉ có một lối thoát thôi à ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ cười lạnh:

- Nếu có lối khác, tại sao người không đi !

Tiểu Linh Ngư bủ môi:

- Ta không đi vì ta không muốn thất ước với Hoa Vô Khuyết, còn Thiết Bình Cô thì thật sự đã đi rồi. Người không tin tại sao không xuống dưới đó mà xem ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ phi thân đến miệng hố ngay. Đường dây của Hoa Vô Khuyết còn thòng xuống bên dưới.

Lập tức, bà theo đường dây tuột xuống đáy hố. Không lâu lắm, bà trở lên, ần ước vẻ kinh dị thoáng nơi gương mặt bà.

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Sao ? Người tin chưa ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ chỉ hừ, không đáp.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người thấy đó, Nếu ta tránh cuộc giao thủ với Hoa Vô Khuyết, thì ta và Tô Anh đã đi rồi. Làm gì phải đợi gặp nhau để giả vờ chết ?

Yêu Nguyệt Cung Chủ trầm ngâm một lúc, rồi hỏi:

- Người biết Giang Ngọc Lang hiện giờ ở đâu chẳng ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Biết chứ ! Chỉ sợ ta nói ra, người không dám đến đó thôi !

Yêu Nguyệt không giận, điềm nhiên thốt:

- Dưới gầm trời này, không có nơi nào ta không dám đến cả.

Tiểu Linh Ngư khích:

Nhưng phải trừ nơi đó, chỉ vì ta chưa thấy một nữ nhân nào không ngán sợ con chuột già !

Yêu Nguyệt chớp mắt:

- Người muốn nói đến Ngụy Vô Nha ? Giang Ngọc Lang ở trong động của lão ta ? Động lão ta ở tại núi này ?

Tiểu Linh Ngư lạnh lùng:

Đương nhiên rồi ! Thế người không biết à ? Hay đã biết mà sợ, không dám đến đó tìm hấn, nên vờ không biết ?

Thực ra chàng hiểu Ngụy Vô Nha ẩn trú trong đó để luyện môn công, hầu đối phó với Di Hoa Cung Chủ. Dĩ nhiên, lão không thể để cho Di Hoa Cung Chủ biết nơi ẩn trú, trước khi luyện xong môn công đó.

Chàng lấy làm lạ, tại sao Hoa Vô Khuyết không cáo tố với sư phó.

Nguyên nhân đó chỉ có một mình Tô Anh biết được mà thôi.

Bởi vì Hoa Vô Khuyết chưa hề gặp Ngụy Vô Nha.

Đáng lẽ nàng phải cho Tiểu Linh Ngư biết sớm, trong động của Ngụy Vô Nha vừa phát sanh một biến cố kinh hồn, chẳng những Giang Ngọc Lang không có mặt, mà cả Ngụy Vô Nha cũng vắng bóng luôn.

Nàng còn giấu, là vì nàng còn định trở lại đó xem qua tình hình, cho biết việc gì đã xảy ra.

Nàng sợ Tiểu Linh Ngư không chịu đi theo.

Yêu Nguyệt Cung Chủ không biến đổi thần sắc, mặc dù Tiểu Linh Ngư cố ý khiêu khích bà mấy lượt.

Đủ biết, bà vẫn không xem Ngụy Vô Nha ra gì. Và Tiểu Linh Ngư suy theo đó, thêm ngán sợ bà.

Tuy nhiên chàng cũng nhận thấy luôn, trong con mắt của bà, chàng còn quan trọng hơn Ngụy Vô Nha.

Tô Anh theo dõi diễn tiến của sự tình, càng lúc càng lấy làm lạ hơn.

Nàng thầm nghĩ:

- Vô luận thế nào, trên giang hồ Ngụy Vô Nha cũng là một tay lợi hại cao hạng. Hơn hai mươi năm qua lão ẩn tích để luyện một môn công, đối phó với Di Hoa Cung Chủ, như vậy là giữa song phương có một mối thâm cừ. Nhưng Di Hoa Cung Chủ lại xem thường lão ! Còn Tiểu Linh Ngư, cho tới bây giờ, chàng mới biết mặt thật của bà, thế mà bà cừ hận chàng cực độ, đến đổi một việc nhỏ nhặt của chàng, bà cũng chẳng bỏ qua ! Thậm chí bà còn cố gắng chịu đựng bực tức. Bà chỉ muốn tay Hoa Vô Khuyết hạ sát Tiểu Linh Ngư thôi ! Thế là nghĩa làm sao ?

Nàng nhận ra, sự tình cực kỳ phức tạp !

Tiểu Linh Ngư thốt:

- Được rồi ! Ta đưa người đến đó. Song hiện tại ta đi không nổi, ai dìu ta đây ?

Hoa Vô Khuyết và Thiết Tâm Nam tựa hồ muốn vươn tay ra nhưng Hoa Vô Khuyết phát hiện ánh mắt sắc lạnh của Di Hoa Cung Chủ, lập tức hấn quay đầu nhìn Thiết Tâm Nam, như muốn cho Thiết Tâm Nam bước tới dìu Tiểu Linh Ngư.

Nhưng bắt gặp ánh mắt của Hoa Vô Khuyết, Thiết Tâm Nam vội cúi đầu xuống.

Tô Anh mỉm cười, cất giọng dịu dàng:

- Nhà người không hiềm ta đi chậm thì để ta dìu cho !

oOo

Tô Anh dìu Tiểu Linh Ngư đi xa rồi, Hoa Vô Khuyết còn đứng nguyên tại chỗ, Thiết Tâm Nam còn cúi đầu.

Lệ thảm vượt mắt nàng, rơi xuống từng hạt, từng hạt

Lân Tinh Cung Chủ nhìn Hoa Vô Khuyết, nhìn Thiết Tâm Nam, bỗng nắm tay Thiết Tâm Nam, dịu giọng thốt:

- Người đi theo ta !

Nằm mộng, Thiết Tâm Nam cũng không tưởng là Di Hoa Cung Chủ chiếu cố đến nàng. Chẳng rõ nàng vui hay nàng sợ ?

Có điều nàng nghe niềm phấn khởi bừng lên, theo Lân Tinh Cung Chủ mà đi.

Hoa Vô Khuyết thấy thế, vừa mừng, vừa sợ. Ngưng rồi chẳng hiểu tại sao, vẻ ưu tư hiện ra nơi ánh mắt của nàng, một niềm ưu tư nặng nề bi thảm.

Yêu Nguyệt Cung Chủ từ từ thốt:

- Bây giờ, người có thể đi được rồi !

Hoa Vô Khuyết nhận thấy, sự phó đã khám phá ra tâm sự của hắn.

Tâm sự quanh Thiết Tâm Nam !

Và tâm sự đó rất thông thường, người như Yêu Nguyệt Cung Chủ làm gì lại chẳng thấy ?

- o O o -